

CHƯƠNG V

KHI họ đánh xe ra khỏi thị trấn, ông cậu nói với cô:

- Elizabeth, cậu đã nghĩ qua vụ việc, và sau khi xem xét nghiêm túc, bây giờ thật tình cậu có thể sẵn sàng xét đoán sự việc tốt hơn, cũng như chị cháu đã xét. Cậu nghĩ không có lý nào một anh trai trẻ có ý định kết hôn với một cô gái không có gia tài đảm bảo và cũng không có bạn bè, trong khi cô thật sự đang ở với gia đình ông đại tá của anh. Liệu anh ấy có thể trông cậy bạn bè anh sẽ giúp anh không? Sau khi đã đối đầu với Đại tá Forster, liệu anh ấy có nghĩ anh sẽ bị trung đoàn thông tri không? Việc làm của anh ấy không đáng để gánh lấy những may rủi.

Elizabeth thốt lên, mặt lộ nét tươi vui trong phút chốc:

- Cậu thật sự tin như thế à?

Bà Gardiner nói:

- Thật tình, mợ bắt đầu nghĩ như cậu của cháu. Đây là lỗi lầm quá nặng về lẽ nghi, danh dự và quyền

lợi, không đáng để anh ấy bị kết tội. Mọi người không thể nghĩ Wickham lại tồi tệ đến thế. Lizzy, chính cháu, cháu có thể tin anh ta có khả năng làm như thế sao?

- Có lẽ anh ta không bỏ qua quyền lợi của anh, nhưng cháu tin anh ta có thể bỏ qua mọi điều khác. Nhưng tại sao họ không đi Scotland nếu là như thế?

Ông Gardiner đáp:

- Trước nhất, không có bằng cứ xác đáng cho thấy họ không đi Scotland.

- A! nhưng việc họ đã thay xe ngựa kéo để chuyển qua một cỗ xe cho thuê cho phép ta đoán thế. Và hơn nữa, người ta không tìm ra dấu vết hai người dọc Phố Barnet.

- Được rồi, thế thì giả dụ họ đang ở tại London. Họ có thể ở đây, với mục đích ẩn náu chứ không vì mục đích ngoại lệ khác. Mỗi người không thể có nhiều tiền, và họ nghĩ rằng họ có thể cưới nhau ít tốn kém, tuy chậm, ở London hơn là ở Scotland.

- Nhưng tại sao lại giữ bí mật? Tại sao lại sợ bị phác giặc? Tại sao phải kết hôn trong vòng thân mật? A, không, không, không có lý nào. Anh bạn đặc biệt nhất của anh ấy, theo lời Jane kể, tin rằng anh không bao giờ có ý định kết hôn. Wickham sẽ không bao giờ cưới người nào không có tiền. Anh không có khả năng về tài chính để làm chuyện ấy. Và Lydia có sự sản gì,

có đặc điểm hấp dẫn gì ngoài tuổi trẻ, sức khỏe và tính vui tươi, hầu có thể khiến anh từ bỏ mọi cơ hội có một cuộc hôn nhân giàu có? Còn việc anh e ngại bị quân đội ghét bỏ vì dạt gai tròn đi trong ô nhục sẽ kiếm chê anh ra sao, cháu không thể phân xét, vì cháu không biết gì về những hậu quả của tình thế này. Còn điều câu phân bác, cháu e không có cơ sở. Lydia không có anh em trai để mong được giúp đỡ, còn tư thái độ của bố cháu, từ sự lừa dối của ông ấy và tính không để ý nhiều đến những gì đang xảy ra trong gia đình, anh có thể nghĩ ra rằng ông ấy sẽ làm càng ít càng tốt, và nghĩ càng ít càng tốt về việc này, như mọi người bố khác.

- Nhưng cháu có thể nghĩ rằng Lydia sẽ bị mất mát rất nhiều ngoại trừ tình yêu của anh, đến nỗi nó cam lòng sống với anh theo cách thức nào đấy khác hơn là hôn nhân, hay sao?

Elizabeth đáp, đôi mắt ngăn lệ:

- Có vẻ như, và đây là điều ngờ ngàng nhất, rằng lương tri của một người chị về lẽ nghi và đạo đức nên nhìn nhận mình có hờ nghi. Nhưng, thật tình, cháu không biết phải nói thế nào. Có lẽ cháu không có công tâm với em cháu. Nhưng nó còn quá trẻ; nó chưa từng được dạy dỗ phải suy nghĩ thế nào về những vấn đề nghiêm túc; trong vòng nửa năm qua, không, trong vòng mười hai tháng, nó đã không mang đến gì hơn

là vui chơi và phù phiếm. Nó đã được phép sử dụng thời giờ theo cách thức luôn biếng nhác và nhẹ dạ nhất, và làm theo mọi ý kiến mà nó tiếp thu được. Từ khi trung đoan vừa đến đồn trú tại Meryton, đầu óc nó chỉ có yêu đương, vui đùa và những si quan. Nó đã làm mọi việc trong khả năng của nó để tư tưởng và nói về đề tài này, để tạo ra - cháu phải gọi là gì đây? để tạo ra tình mẩn cảm với tâm tư của nó, tâm tư khá sinh động theo lẽ tự nhiên. Và tất cả chúng ta đều biết Wickham có đủ mọi bộ dạng và ngôn từ cuốn hút khiến một phụ nữ phải mê đắm.

Bà mợ nói:

- Nhưng cháu có thấy rằng Jane không nghĩ quá xấu về Wickham, nên không tin anh ta có khả năng làm được như thế?

- Jane có nghĩ xấu về ai không? Và chị ấy liệu có tin ai có khả năng làm được, dù từ cách ra sao chăng nữa, cho đến lúc có bằng chứng? Nhưng cũng như cháu, Jane biết con người thật của Wickham là như thế nào. Cả hai chúng cháu đều biết anh ta đã phóng đảng trong mọi ý nghĩa của phóng đảng. Anh ta không có chính trực hoặc danh dự. Anh ta thích giả dối và lừa gạt.

Bà Gardiner thốt lên, ngạc nhiên về cách cô thu thập thông tin:

- Và cháu thật sự biết hết các việc này à?

Elizabeth đỏ mặt:

- Cháu thật sự biết. Ngay nọ cháu đã nói với mẹ về cách cư xử đầy tai tiếng của anh ấy đối với anh Darcy; chính mẹ khi lần trước đến Longbourn đã nghe anh ta nói như thế nào về anh Darcy, là người đã đối xử với anh một cách khoan dung và hào phóng. Và có những trường hợp khác mà cháu không thể... những trường hợp không đáng cho ta nhắc đến; nhưng anh đã nói dối liên tục về gia đình Pemberley. Từ những gì anh nói về cô Darcy, cháu đã nghĩ cô ấy là một người con gái kiêu hãnh, kỳ tính, khó chịu. Tuy thế anh ta vẫn biết điều trái ngược. Anh ta phải biết rằng cô ấy dễ thương và khiêm tốn như chúng ta đã thấy.

- Nhưng Lydia không hề biết gì cả sao? Có lẽ nào con nhỏ không biết những gì mà cháu và Jane dường như hiểu rất rõ?

- Vâng, đúng như thế! và đây là điều tệ hại nhất. Chính cháu cũng có lúc không rõ sự thật cho đến khi cháu đến Kent và gặp anh Darcy và người em họ của anh ấy. Đại tá Fitzwilliam. Khi cháu trở về nhà, trung đoàn đang chuẩn bị rời Meryton trong một hoặc hai tuần. Do việc này, cả Jane và cháu nghĩ không cần phải tiết lộ công khai, vì đảo lộn ý tưởng tốt của mọi người về anh ta phỏng có ích gì? Và ngay cả khi gia

định đồng ý cho Lydia đi với bà Forster, cháu không bao giờ nghĩ cần thiết phải làm cho nó sáng mắt ra về tư cách của anh ta. Cháu không bao giờ ngờ nó có thể bị lừa dối. Cháu đã không nghĩ đến hậu quả như thế này, trong khi mẹ có thể dễ dàng nghĩ ra.

- Thế thì, mẹ nghĩ cháu không có lý do để tin rằng, khi họ đi Brighton, họ có tình ý với nhau, phải không?

- Cháu không thấy có lý do nào cả. Cháu không nhớ đã thấy dấu hiệu gì về tình cảm giữa hai người. Khi anh ta mới gia nhập lực lượng dân quân, con nhỏ đã mến anh ta rồi, nhưng tất cả chúng cháu cũng thế. Mọi cô gái tại Meryton hay chung quanh đây đều mê mệt anh ta trong hai tháng đầu, nhưng anh ta không hề đối xử đặc biệt với nó qua bất kỳ cử chỉ chăm chút nào. Vì thế, sau giai đoạn cảm mến điên cuồng, con nhỏ không còn mến anh nữa, còn những người khác trong trung đoàn đối xử với nó đặc biệt hơn nên nó mến hơn.

Dù cho không có nhiều điều gì mới lạ thêm vào những lo âu, hy vọng và phỏng đoán, không ai có thể gạt bỏ những tâm tư này được lâu trong suốt cuộc hành trình. Tâm trí Elizabeth luôn luôn vương vấn.

Bị dân vật vì mọi khổ nào và tư trách móc, không lúc nào cô cảm thấy thoải mái hoặc tạm quên vụ việc.

Ba người di chuyển càng nhanh càng tốt, và sau khi ngủ qua đêm trên đường, họ về đến Longbourn vào giờ ăn tối ngày hôm sau. Elizabeth an tâm nghĩ rằng Jane hẳn đã không âu lo vì phải chờ đợi lâu.

Các đứa trẻ nhà Gardiner đang đứng trên thềm nhà khi họ đánh xe vào, và khi chiếc xe chạy đến ngạch cửa, bọn trẻ mặt sáng lên, nhảy cồm chồm đón họ.

Elizabeth nhảy xuống khỏi xe, hôn vội mỗi đứa trẻ; chạy vào tiến sảnh trong khi ông bà Gardiner bắt bâu với các đứa con của họ và Jane đang chạy từ phòng ba mẹ xuống các bậc thang lầu.

Elizabeth triu mến ôm lấy cô chị, nước mắt giàn dụa nhưng không bỏ phi thời khắc nào. Cô hỏi đã có tin tức của hai kẻ bỏ đi trốn không. Jane đáp:

- Chưa. Nhưng bây giờ cô cậu đến đây, chị mong mọi việc sẽ tốt đẹp.

- Bố đã đi thanh phố rồi à?

- Vâng, ông đã đi hôm Thứ Ba như chị đã nói trong thư.

- Và chị được tin bố thường chứ?

- Nhà chị được tin một lần. Bỏ viết cho chị ít dòng hôm Thứ Tư, nói rằng đã đến nơi bình yên. Ông chỉ thêm rằng ông sẽ không gửi thư nữa nếu không có tin gì quan trọng.

- Và mẹ, bà thế nào? Tất cả gia đình ra sao?

- Mẹ chịu đựng khá, chị tin thế; tuy tinh thần của bà đang bị khủng hoảng. Bà đang nằm trên lấu, và sẽ rất vui được gặp lại tất cả. Mary và Kitty, cảm ơn Chúa, đều bình thường.

Elizabeth thốt lên:

- Nhưng còn chị, chị ra sao? Trông chị tái xanh. Chị đã phải trải qua bao khổ sở!

Nhưng cô chị trấn an rằng cô hoàn toàn khỏe mạnh, câu chuyện của họ bị ngắt quãng khi ông cậu và bà mợ bước vào. Jane chạy đến họ, tiếp đón và cảm ơn họ với những nụ cười chen lẫn những giọt nước mắt.

Khi tất cả đã vào phòng khách, hai ông bà lặp lại cùng những câu hỏi của Elizabeth, và thấy rằng Jane không có tin tức gì. Tuy nhiên, hy vọng lạc quan từ con tim hiền hòa của cô vẫn còn; cô vẫn mong mọi chuyện sẽ chấm dứt một cách tốt đẹp, và mỗi buổi sáng sẽ nhận được một lá thư, hoặc của Lydia hoặc từ ông bố, để giải thích những việc hai người đã làm và cô lẽ dĩ nhiên về một hôn lễ.

Sau vài phút chuyện trò, họ cùng nhau đi lên phòng bà Bennet. Bà tiếp đón theo cách họ có thể dự đoán trước, với nước mắt và than van, những lời thóa mạ từ cách của Wickham, rên rĩ về những khổ sở và ngược đãi mình đang chịu đựng. Bà trách móc mọi người trong khi người kém hiểu biết đã nuông chiều những lỗi lầm của cô con gái đáng lẽ phải tự trách mình. Bà nói:

- Nếu mọi người nghe theo ý kiến của tôi là tất cả cùng đi Brighton, thì việc này đã không xảy ra; nhưng con nhỏ Lydia khốn khổ không có ai chăm sóc. Tại sao nhà Forster lại không trông chừng nó? Tôi tin chắc họ đã sơ suất hay là cái gì đấy, vì con nhỏ không phải là thứ con gái làm chuyện ấy, nếu nó được chăm sóc tốt. Tôi luôn nghĩ họ không có khả năng trông nom con nhỏ, nhưng không ai nghe tôi, lúc nào cũng thế. Con nhỏ tội nghiệp! Và bây giờ ông Bennet đã đi vắng, tôi biết ông ấy sẽ gây sự với Wickham bất kỳ nơi nào ông gặp anh ta, rồi ông sẽ bị giết, và tất cả chúng tôi rồi sẽ ra sao? Nhà Collins sẽ đuổi chúng tôi đi trước khi mộ ông ấy xanh cỏ, ông em ạ, nếu ông không tử tế với chúng tôi thì tôi không biết chúng tôi sẽ sống ra sao.

Họ đều phản bác những ý kiến kinh khủng như thế: ông Gardiner trấn an bà về tình cảm ông giành cho bà và cho cả gia đình bà, rồi ông bảo bà ông định

đi London vào ngày kế, và sẽ cố gắng giúp đỡ ông Bennet mọi mặt để đi tìm Lydia. Ông thêm:

- Xin chi đừng hoảng hốt mà không ích lợi gì cả; mặc dù ta nên chuẩn bị cho tình huống xấu nhất nhưng không nên nghĩ sự việc chắc chắn sẽ xảy ra như thế. Hai người rời Brighton chưa được một tuần. Trong vòng vài ngày tới, chúng ta hy vọng nhận được ít tin tức về họ, và khi chúng ta chưa biết họ đã kết hôn hoặc có ý định kết hôn, thì chúng ta không nên nghĩ rằng đã mất tất cả. Khi tôi đến thành phố tôi sẽ đi gặp ngay anh tôi và mời anh ấy cùng đi với tôi đến Phố Gracechurch, rồi chúng tôi sẽ bàn với nhau làm những gì.

Bà Bennet đáp:

- Ôi! ông em yêu quý, đây chính là điều tôi mong mỏi. Và xin nhờ ông, khi đến thành phố và tìm ra họ, bất kỳ ở đâu đấy, nếu họ chưa kết hôn, ông giúp khuyên họ nên kết hôn. Về áo cưới, bảo họ đừng chờ, nhưng xin bảo Lydia nó sẽ có mọi khoản tiền nó muốn để mua sắm, sau khi kết hôn. Nhất là giữ cho ông Bennet tránh khỏi mọi xung đột. Nói cho ông ấy nghe về tình trạng tâm não của tôi - rằng tôi quá kinh hãi không còn biết suy nghĩ gì, tôi đang run rẩy, nói năng lắp bắp, co thắt hai bên hông, đầu nhức, tim đập nhanh, đến nỗi tôi không thể nghĩ ngợi vào ban đêm lẫn ban ngày. Xin ông nói với Lydia khoan vội đi mua

sắm quần áo trước khi gặp lại tôi, vì nó không biết nơi nào bán với giá rẻ. Ôi, ông em, ông thật tử tế quá! Tôi biết ông sẽ lo liệu được mọi việc.

Nhưng ông Gardiner, dù đã trấn an ba lần nữa rằng ông sẽ cố gắng, vẫn muốn khuyên bà nên giữ bình tĩnh trong hy vọng cũng như trong lo sợ. Họ cố khuyên giải bà như thế cho đến giờ ăn tối, rồi họ để bà ở lại trút mọi tâm tư lên người quản gia đi đến để chăm sóc bà trong khi các cô con gái dùng bữa.

Dù người em trai và em dâu tin rằng không có lý do phải cách ly bà khỏi gia đình như thế, hai người vẫn không phản đối vì biết bà không đủ can trọng mà giữ mồm giữ miệng với gia nhân khi họ phục vụ bàn ăn, nên tốt hơn để chỉ có một gia nhân, người được tin cậy nhất, được biết về mọi nước mắt và âu lo của bà về vụ việc.

Mary và Kitty cùng đến dùng bữa sau khi đã bàn rộn trong phòng riêng của hai cô, một người bận vi những quyển sách, người kia bận bịu trang điểm. Tuy nhiên, cả hai đều lộ vẻ khá điềm tĩnh, hai cô không có gì thay đổi, ngoại trừ Kitty tỏ ra cầu kỳ hơn bình thường, do việc mất mát đưa em cô rất thương và do sự giận dữ mà cô đã gây ra trong gia đình. Riêng về Mary, cô đã lớn khôn để tham thi với Elizabeth với vẻ mặt nghiêm trang:

- Đây là việc không may nhất, có lẽ sẽ được nói đến nhiều nhất. Nhưng chúng ta phải cố vượt qua ác tâm, và rút vào tâm lòng tổn thương của mỗi người niềm an ủi của tình chị em.

Rất nhận thấy Elizabeth không có ý định trả lời, cô thêm:

- Dù sự kiện có không may đối với Lydia, chúng ta có thể rút ra một bài học hữu ích, đây là: một bước nhầm lẫn có thể gây đổ nát khôn cùng, danh giá cũng mong manh như sắc đẹp, và việc giữ gìn khuôn phép trong thái độ với bọn con trai tầm thường thì không biết thế nào cho đủ.

Elizabeth ngược nhìn trong kính ngạc, nhưng tâm trí quá nặng nề nên cô không thể trả lời. Tuy nhiên, Mary tiếp tục tự an ủi mình với những trích dẫn từ sách vở về đạo đức.

Vào buổi chiều, hai cô chị nhà Bennet có thời gian ngồi riêng với nhau, Elizabeth lập tức hỏi han nhiều điều, và Jane sẵn lòng trả lời, trong những than thở về hậu quả kinh khiếp của vụ việc. Elizabeth hỏi:

- Nhưng xin chị kể cho em nghe mọi chi tiết mà em chưa được nghe. Đại tá Forster đã nói gì? Họ có nắm bắt dấu hiệu gì không trước khi hai người bỏ trốn? Họ hẳn đã nhìn thấy hai người lúc nào cùng bên nhau.

- Đại tá Forster có nói ông đã nghi hai người có tình ý với nhau, nhất là về phía Lydia, nhưng không thấy có gì đáng lo. Chị tới nghiệp cho ông ấy. Thái độ của ông rất chậm chạp và tử tế. Ông ấy đang đi đến đây để bày tỏ nỗi quan ngại của ông trước khi ông biết họ không đi Scotland. Ngay khi ông được tin là ông đã vội lên đường.

- Và Danny có tin chắc rằng Wickham sẽ không chịu kết hôn không? Anh ấy có biết gì về việc hai người sẽ bỏ trốn không? Đại tá Forster có gặp anh Danny không?

- Có, nhưng khi bị ông ấy cắt vắn, anh nói không biết gì về kế hoạch của hai người, không cho ý kiến nào về việc này. Anh ấy không lặp lại điều anh ấy tin rằng họ sẽ không kết hôn, và từ việc này, chị hy vọng trước đây anh đã hiểu nhầm.

- Em nghĩ, trước khi Đại tá Forster đến đây, không ai trong gia đình nghi ngờ việc họ sẽ thật sự kết hôn, có phải thế không?

- Làm thế nào mà một ý nghĩ như thế lại len vào đầu óc chúng ta được! Chị cảm thấy một chút lo lắng - một chút e sợ về hạnh phúc của con nhỏ trong cuộc hôn nhân với anh ta, vì chị biết tư cách của anh ta không phải bao giờ cũng tử chính. Cả bố và mẹ đều không biết gì về điều này; hai ông bà chỉ nghĩ rằng

cuộc hôn nhân quả khinh suất. Rồi với tư hao biết nhiều hơn những người khác. Kitty tiết lộ rằng trong lá thư cuối cùng của Lydia, con nhỏ đã chuẩn bị tư tưởng cho chị nó về việc này. Dương như Kitty đã biết trước rằng họ có tình ý với nhau trong nhiều tuần.

- Nhưng không phải từ trước khi họ đi đến Brighton, phải không?

- Đúng thế.

- Và dường như chính Đại tá Forster có ý nghĩ không tốt về Wickham, phải không? Ông ấy có biết con người thật của Wickham không?

- Chị phải nhận rằng ông nói về Wickham không tốt như là lúc trước. Từ khi chuyện buồn này xảy ra, người ta nói anh ta còn thiếu nhiều món nợ tại Meryton, nhưng chị hy vọng việc này không đúng.

- Ôi, Jane, nếu hai chị em ta không quá kín đáo, nếu chúng mình đã kể cho mọi người nghe những gì chúng mình biết về anh ta, việc này hẳn sẽ không xảy ra!

- Có lẽ sẽ tốt hơn. Nhưng vạch trần những lỗi lầm cũ của người mà không biết tâm tư của họ hiện giờ ra sao thì có vẻ như không công bằng. Chúng mình đã xử sự với tâm ý tốt nhất.

- Đại tá Forster có kể gì về nội dung trong lá thư của Lydia gửi cho vợ ông không?

Ông đã mang lá thư ấy đến đây cho nhà đọc.

Rồi Jane lấy ra lá thư và trao cho Elizabeth. Nội dung lá thư như sau:

Harriet thân yêu,

Chị sẽ cười khi biết em sắp ra đi, và em không thể nhịn cười khi nghĩ đến vẻ ngạc nhiên của chị vào sáng mai, ngay sau khi em vắng mặt. Em định đi Gretna Green, và nếu chị không đoán ra em đi với ai, em sẽ nghĩ chị là người khờ dại, vì trên đời chị có một người mà em yêu, anh ấy là một thiên thần. Em sẽ không bao giờ được hạnh phúc khi không có anh ấy, nên em xin chị đừng lo lắng cho em. Nếu chị không chấp nhận việc em ra đi, cũng xin chị đừng báo tin cho Longbourn về việc này, vì em muốn giành cho họ ngạc nhiên lớn hơn khi em viết cho họ và ký tên Lydia Wickham. Quả là một chuyện đùa! Chắc em sẽ cười ngất mà không thể viết được. Xin chị cáo lỗi anh Pratt hộ em, bảo anh ấy em sẽ rất vui được khiêu vũ với anh ấy vào buổi dạ hội đầu tiên em gặp lại anh. Em sẽ xin gửi quần áo cho em khi em đến Longbourn; nhưng em xin chị nhắc Sally vá lại đường rách trên chiếc áo ma-xi mút-sơ-lin trước khi gửi đi. Tam biệt. Xin cho em gửi lời hỏi thăm đến Đại tá Forster, em hy vọng anh chị sẽ uống chúc mừng chuyến đi của em.

"Còn bạn nhớ của bà."

"Lydia Bennet"

Elizabeth kêu lên, khi đọc xong lá thư:

- Ôi! hô đó, cái con Lydia hó đó! Cái thư gì thế, viết ra vào lúc này. Nhưng ít nhất nó cho thấy con nó đã nghiêm túc về mục đích của chuyến đi. Cho dù sau đây anh ta có thuyết phục nó theo cách nào khác, về phần nó đây không phải là ý đồ ỏ nhục. Ông bố khôn khéo! không hiểu ông đã nghĩ thế nào!

- Chỉ chưa từng thấy ai bị sốc đến thế. Đọc xong thư, ông không thể nói nên lời một lúc lâu. Mẹ bị ngã bênh lập tức, và cả nhà đều hoang mang.

Elizabeth thốt lên:

- Ôi! Jane, trong số gia nhân có ai đã biết về vụ việc ngay sau ngày đầu tiên không?

- Chỉ không rõ, chị hy vọng không ai biết. Nhưng trong thời gian ấy, rất khó giữ kín. Mẹ mình bị hoảng loạn, và tuy chị đã cố gắng chăm sóc bà trong khả năng có thể, chị e chị đã không làm được gì nhiều như mong muốn! Nhưng cứ nghĩ đến chuyện kinh khủng có thể xảy đến là chị đã mất hết tinh thần.

- Việc chăm sóc mẹ đã là quá sức chị rồi. Chị trông không được khỏe. Ôi! nếu em được ở bên chị lúc này, em có thể chia sẻ với chị mọi nặng nhọc và âu lo.

- Mary và Kitty ngoan lắm và chị tin chúng nó có thể chia sẻ, nhưng chị không muốn. Kitty có phần yếu đuối và nhạy cảm, còn Mary phải học hành nhiều nên chị không muốn giờ nghỉ ngơi của nó bị gián đoạn. Bà đi Philips đến nhà mình Thứ Ba, sau khi bỏ đã đi, và cô nhà ý lưu lại với chị đến Thứ Năm. Bà đã giúp đỡ nhiều và là nguồn ai ủi quý báu cho chúng ta. Phu nhân Lucas cũng rất tốt, bà đi bộ đến đây sáng Thứ Tư để an ủi mọi người và ngỏ ý muốn cho một cô con gái của bà đến giúp đỡ nếu ta cần.

Elizabeth thốt lên:

- Đàng lẽ bà không nên đến; có lẽ bà có ý tốt, nhưng trong cảnh vô phúc như thế này không thể nghỉ quá tốt về hàng xóm. Hỗ trợ thì không thể được; an ủi thì không thể chịu đựng nổi. Hãy để họ chiến thắng từ nơi xa, và tha cho.

Rồi cô hỏi han về những biện pháp mà ông bố định thi hành, khi ở London, để đi tìm đứa con gái của ông. Jane đáp:

- Chị nghĩ ông định đi Epsom, nơi hai đứa đối ngựa, quan sát đường lối và cố gắng truy tìm từ đây. Mục đích chính của ông là đi tìm tung tích cỗ xe nhỏ đưa họ đến Clapham. Nó chở một hành khách từ London, vì ông nghĩ tương hợp một thanh niên và một cô gái

xuống xe này rồi lên xe khác có thể gây chú ý, nên ông định dò hỏi tại Clapham. Nếu ông tìm ra được địa chỉ nơi chiếc xe thả khách xuống, ông sẽ dò hỏi nơi ấy, hy vọng có thể tìm ra tung tích chiếc xe. Chị không rõ ông sẽ làm việc gì khác, vì ông đi quá vội và tình thân quá giao động nên tìm hiểu được bấy nhiêu đã là khó lắm rồi.